

ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΔΡΕΣΔΗΣ

Η ἀποκαλύψεις ἐνὸς τηματάρχου τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας. Η παράδεξη ιστορία τῆς Μίσι Σέρντερ Πάσις έγινε κατάσκοπες. Η δράσης της τελεμπρής «X. 56». Ο τραγικός έρως της μὲν Γάλλο εξαιρετικό. Η έγκλωπατική ζωή της ςερή από τον πάλεμο. Τὰ τραγικά υπό ματά μάκις ἐπίκινδυνη τρέλαναν ακτινές.

ΕΡΙΚΑ χιλιόμετρα μακρυά από τη Δρέσδη, υπάρχει ένα παλό κι' ερειπωμένο κτίριο, που μοιάζει σαν μεσαίωνικς πύργος. Οι διάφοροι πράκτορες των τουριστικών γραφείων δόθηκαν τους ταξειδιώτες ώς έκει πέρα και τούς αφήγησαν με την ίδια μοντόνη φωνή την τραγούλη Ιστορίας αύτου του κατώφαμένου σπιτιού της Δρέσδης. «Επειδή τούς κατεβάζουν με χίλιες προφυλάξεις ώς τα σκοτεινά υπόγεια του και τούς δελχίνους ένα μεταλλικό σταύρο, πάνω στον διπόδι υπάρχει ζωγραφισμένο τό άκρολυθο δύομά: Μίτσι Σ ρέντερ. Οι κύριοι σκύθουν και περιεργάζονται με προσοχή από το μέρος, στο δέπιο διαπιστώνται ή πιο τρομερή γυναικά της περασμένης δεκαετίας, ένων ή κυρίες μ' ένα παγωμένο ρίγος στήν καρδιά κυττάζουν δυντόνωμα την ξέδο.

ζουν αντομονά την εξουσία.
Έλχε το κουράγιό ν' ἀκούσω κι' ἔγω έναν ἀπ' ώτους τούς
ταιτισθέντας καὶ τὶς ἀνήσκοτας του, γιατὶ δὲν μπορούσαν νὰ ἐπισκε-
φθῶ μόνος μου αὐτὸς τὸν πύργο. Κατόπιν δύμας, ὅταν γύρισα
στο Βερόλινο, παρακάλεσα τὸν τμηματάρχη τῶν Ἀρχείων τῆς
Μυστικῆς Ὑπηρεσίας νὰ μοδ δώσῃ μερικές πληροφορίες κι' ἔ-
πια σήμερα είμαι σε θέση νὰ σᾶς ἐξιστηρίσω μάλιστα πόλη τις δρα-
ματικές περιπτέτειες τῆς «Χ. 56», καὶ τὸ τραγικό τέλος της.

"Μήτοι Σάντερς ήταν μία από τις λιγές Γερμανίδες, που υπέρτεισαν χωρίς κανένα συφέρον την πατρίδα της. "Εγινε κα-
τάκοπος, δηλα για' ν' απόκτηση πολυτελείς τουαλέτ-
τες και νά ζηση τη μεγάλη ζωή, άλλα για' νά έκ-
πληρώση την υπόσχεση που είχε δώσει στόν πατέρα
της, όταν έκεινος έφευγε για' το μέτωπο.

—Μίτοι, τής είλε όπι, χαδιέυσας μὲ στοργή τά μαύρα μαλλιά της, ὃν μάθης δὲ σκοτώθησε πρέπει καθόλου νὰ λυπηθῆται. Τὸ μόνο ποὺ ζητάωντας ἀπὸ σένα, εἶνε νὰ μ' αντικαταστημένης. Θὰ πάς νὰ βρήσῃ τὸν στρατηγὸν φόνον Σλάχερ καὶ θα τοῦ ποδού ήττα η τελευταῖα θέλησίς μου ήταν νὰ σε πάρω κοντά του· Ἐργάσου μὲ θάρρος για τὴν πατρίδα σου Δεῖξε δὲ μπορεῖς νὰ κάνῃς περισσότερα κι' ἀπό έναν ἄνδρα, έναν κληρονόμο τοῦ δυνάστης μου

Καὶ, πράγματι, θυστέρη ἀκοί-
ῶσας ἀπὸ ἔνα χρόνο, δὲ Φρίτζ
Σρέντερ σκοτωθώντα στὸ μέτω-
πο. Τότε ἡ Μίτσα, ποὺ εἶχε
ἡδονώματος ὡς αὐτὸν τὸν πα-
λῆν οἰκογενειακό πύργο, ἐδω-
ξε τοὺς ὑπῆρχτες, κλείδωσε τὰ
θωματιά του και με βαρεία της
καρδιᾶς ἀπὸ τὴ θύλιψη, πήγε νά
βρη τὸν στρατηγὸν φόνο Σλάζιχο.
Εντούτην ήταν η μάχη της

— Είμαι, το δε είπε, ή κόρη τού ταγματάρχου Σρέντερ, που σκοτώθηκε στό μέτωπο. «Η τελευταία θέση στην οποία θήνα νά μέ προσαλθείστηκε στον υπηρεσία σας. Ξέσα αέφτα γλώσσας: Μιλάν τά γαλλικά καὶ τά γηγελικά, όπως καὶ τά γερμανικά. Σάς παρακαλώ, νά μη μοδ ἀρνηθῆτε τὴν εὐκαρίστα ών θύεραστισθε μὲ τὶς ηδωμάτις την Γερουσία

ονοματεις του της Εριστανια.
Ο στρατηγος φόν Σλάχεδ,
άρχηγος τότε της Μυστικής Υ-
περστρασιας, οικισ οντα πληξι, Ε-
θναντε το περιστρόφο του,
σημάδεψε την φρούριονταν Σ ρέντεο
και πυροβόλησε. «Εκείνη ξεινι-
άκινητη. Ή σφαδεσ ο σφύριδεσ στ
στις αστικ της και καφωθώσαν
στην πατεσσαρια του τοιχου.
Αυτή ή δπανηστησ τον στρατη-
γον την παραδεινεψε, μά δεν
μιλησε καθόλου. Ο ώδυ σλάχε-
δων διντινοβολιδησ τώσ
δπό τόν έθνωσισασιμο του. Της
θιλουσ μέ τριυφερητησ τό χέρι,
της ζήτησ ουγγανώμην για την
δλλόκοτη διασωγή του και της

ἔξήγησε αὐτὴν τὴν σκοποθεσίαν :

Ἐνία μέσον, τῆς ἐπει., γιὰ νὰ κοιμάσουμε τὴν ψυχρασία τῶν ὀνθρώπων μας. «Ἐνας καλὸς πράκτωρ τῆς Μοτικῆς Ὑπηρεσίας, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χάρη τὸ θάρρος του». Ομολογοῦ διτὶ ἡ ψυχραίμια σας μὲ καταπλήσσει. Δέν δεῖται τὸν παραμικρὸ φόρο, κακύμια ὀνυρούχια.. Είμαι βέβαιος.. Θὰ γίνεται ἡ ποτὲ τολμηρὴ συνεργατὴ μας. Πολὺ σπάνια οἱ ἄλλοι συνάδεψοι σας ἀπέχουν σ' αὐτὴ τὴν δοκιμασία, Σᾶς συγχαρώ. Απὸ σημερα, δήν κετεῖ στὴ Γερμανία, Γ' αὐτὴν ήταν ἐργάζεσθε κι' αὐτὴν μονάχο θὰ σκέπτεσθε. Μή χάνετε τὸν καιρὸ σας σ' ἀσκοπες ἐρωτικὲς περιπτώσεις. Δέν πρέπει νὰ ἔχετε καρδιές. Νά χροισποιήστε τὴν ὑμορφιά σας μόνο γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδας σας.

Ἐπειτα πλούσιασ στὸ γραφεῖο του, δύνοιξε ἔνα συρτάρι, πήρε ἀπὸ μέσος ἕνα δύγκωδες βιβλίο, τὸ συμβουλεύθηκε καὶ κατότις ἐπέντε στὴ φρουρλάδιν στρέψετο:

—**Άπο δέν κατά πέρα, είσαστε ή μυστική πράκτωρ χ , 56.** Έλλας: το βράδυ στάς δέκα ή ώρα νά πάρεται της δόηγιες μου. Αύριο το πρό πρέπει νό έξικνηνεται για τη Βιένην.

Κι' έψυχε από τό γραφείο του μέ τρεις άλλας άνωτερους άξιωματικούς, που έκεινη τη στιγμή είχαν παρουσιασθή στήν είσοδο του.

"Η Μίτοι Σρέντερ πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα ἔφυε γιὰ τὴ Βιένη. Κι' ἀπὸ τότε ἀρχισεις γι' αὐτῆν μια ζωὴ γεμάτη περιπέτειες, συνταραχτικά ἐπέσδια κι' ζηύρεψε μάχες μὲ τοὺς ένοντας κατασκόπους. Οἱ Σύμμαχοι δὲν τολμοῦσσαν ν' ἀναφέρουν τ' δυνατὰ τῆς. Πολλοὶ τὴν παρωμοίασαν ἡλεῖ τὴν θρυλικὴ φρουράν. Ντοκάρ, ή δόπια ήταν δ' Ιδιος δ' Σατανᾶς. Τα κατορθώμαστά της γέμιζαν τὶς στήλες τῶν ἑφημερίδων κι' διοις δ' Κάτιερ τῆς διπένειμε τὸ χρυσὸ σταυρὸ τοῦ στέμματος, τὸν δόπιο φοροῦσαν μόνο θυμωτού, ποὺ εἶχαν προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στὴ Γερμανία. Ωστόσο, ήταν μοιραῖο, φάνεται, περὶ τὸ τέλος τοῦ πολέμου αὐτὴ ή ήροις κῆ γυναῖκα νε δικιάσῃ τὴ μεγαλείτερη πικρὰ τῆς ζωῆς της. Βρισκόταν τότε στὸ Βερολίνο κι' εἶχε ἀναλόθει τὴν παρακολούθησι ένός Γάλλου άξιωματικοῦ, δ' δόπιος εἶχε τὴν τόλην νὰ φτάσῃ ὡς τὴν γερμανικὴ πρωτεύουσα, γιὰ νε ἐκτελέσῃ μιαὶ μικτὴν ἀποστολὴ τοῦ

Κλειστόν στένεται πολλά παραπάνω από την προστασία της ομάδας.

θωσε νά φέρη σε πέρας κι' αύτή την ἀποστολή που τῆς είχαν ἀναθέσει. "Οταν ήρθε ή κατάλη

ληγή στιγμή, αφίγγοντας την καρδιά της, κατήγγειλε τὸν Γάλλο δέιωματικό στη Μυστική Υπηρεσία: «Ο τολμηρός δέιωματικός πέρασε από τὸ Στρατοβικεῖο καὶ σὲ λίγες δράσεις ἐπέφεψε νεκρός από τὶς οφαῖρες τοῦ ἔκτελεστου ἀποστάματος. 'Η Μίτοι Σρέντερ εἶχε τὸ θάρρος νὰ παρακολουθήσῃ' κι' αὐτὴ δάκρυμα τὴν ἔκτελει τοῦ. 'Ηθελε ν' ἀποδείξῃ διὰ τίποτε δὲν τὴν συνέδεσε μαζί του κι' διὰ τὸ θάνατό του τὴν ήταν διάφορος. Αὐτὴ δώμας δοκιμασίας ήταν διάντερη ἀπὸ τὶς δυνάμεις της. 'Η Χ. 56· ἀπὸ τὴ στενοχώρια της, δρρώσθησε βαρειά κι' ἀναγκάσθηκαν νὰ τὴν μεταφέρουν σ' ἔνα νοσοκομεῖο. 'Εμεῖς ἔκει τέρρος ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου. 'Οταν ἔγινε καλά καὶ γύρισε στὸ παταρικὸ σπίτι της στη Δρεσδήν, ή Γερμανία υπέφερε ἀπὸ μιὰ τραυματικὴ δυστυχία. Οι ἀδρόπαιτοι πεθαίνανταν στοὺς δρόμους απὸ τὴν πείνα, ή ἀπροστάτευτες οἰκογένειες τῶν τραγικῶν θυμάτων τοῦ πολέμου διωργάνων ὄγκοδη σύλλαλητήρια σ' δηλ τὴ χώρα κι' οἱ δάστυνοικοι, μὴν διέταχοντας πειά νά πνιγούν στὸ ἄμμα τῆς διάφορες διαβλήσεως, ὀφηγναν τὸν κόσμο ν' ἀναστατώνῃ τὸ Βερολίνο. Μᾶ Η Μίτοι Σρέντερ δὲν στενοχώρισαν καθόλου ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Κλεισμένη στὸν παλέο προγονικὸ πύργο της, κάτω στὰ ύπογειαὶ του ἀφίνει τὸ πλέιμο της για νά... γράψῃ μὲ τ.ς βελόνες του τρυφερὰ γράμματα στὸν φυσητέμενο της καὶ νά τοῦ δικαιολογηθῇ διεισ δὲν ἔφταιγε καθόλου ἔκεινη, ὃν τὸν είχαν σκοτώσει οι σινεπταρίωτες της. Μᾶ τὸ σπουδαιότερο δὲν ήταν αὐτὴ ή Η-γιγάντη τρέλλα της. 'Η Μίτοι Σρέντερ κάθε νύχτα κυριεύσταν στὸ τη μανιά τοῦ ἔγκληματος.

"Εχει ἑξακοινωθῆ πειά δι τὰ πιό ἀγρια ἐγκλήματα, πού είχαν σπουδεις στὴ Δρέσδην θεοτεροῦ ἀπὸ τὸν πολέμον, είχαν δια-
πραχθῆ μάτῳ τὴν τρελλή Μίται Σρέντερ. Ἡ ἀποχή κατάσκοπος, πού ἑξακοινωθούσε νὰ διατηρῇ δηλα τὴ σαγηνευτικὴ ὁμορφιά
της, κατώρθωνε νὰ παρακύρῃ ὡς τὸ ζεριτώμενον σπίτι της δια-
φόρους ἀπλούκους νέους, νὰ τοὺς κατεβάσῃ στὰ ὑπόγεια του καὶ
νὰ τοὺς σκοτώῃ. "Ἐπειτα, ἀφοῦ ρουφοῦσα τὸ αἷμα τους, ἔκρυψε
τὰ πτώματα τους σὲ μιὰ μυστικὴ κρύπτη τοῦ πύργου. Ἡ ἑξαφ-
νίσεις σύντονῶν νέων δὲν είχαν κινήσει τὴν προσοχὴ τῆς ἀστο-
νομίας. "Υπέθετον δὴτι είχαν προτιμήσει νὰ πεθάνουν, παρὰ νὰ
βιάζουν τεύς δικούς τους ία βασανίζωνται ἀπὸ τὴν πενία καὶ τὶς
στερήσεις, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τοὺς βοηθήσουν. Καὶ τὸ μυστικό
τῆς «X. 56» θά ἔμεινε ἀγνωστό, ἀν̄ ξνας δὴτι αὐτοὺς τοὺς νέους, δὲ
τελευταῖς, δὲν κατώρθωνε νά έρεψῃν ἀπὸ τὰ χέρια της, νὰ
στραγγαλίσῃ καὶ κατόπιν ἀλόφυρτος νὰ διασύνῃ τὴν ἀπόστασιν
ποὺ τὸν χώριξε ἀπὸ τὴ Δρέσδην. Αὐτὸς ὁ νέος λεγόντας "Ερμαν
Κρίχεν κι" εἶχε ἡράκλειο δύναμι, χάρις στὴν δροσία κατώρθωσε
νά γλυτώσῃ τὸ θάνατο. Διηγήθηκε λοιπὸν στοὺς ἀστυνομικοὺς δ.
τι στὴν ἀρχὴ ή Μίται Σρέντερ τὸν εἰχε παρασύρει ὡς τὸ σπίτι
της, λέγοντας του δὴτι θά τοῦ έδινε μερικά ζεστά φρέματα γιὰ
τὶς μικρές ἀδελφές του. Ἐκεῖνος βέβαιας, μὴ ὑποτεύουμενος τί τὸν
περίμενε, τὴν ἀκολούθησε ὡς κάτω στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, δ-
που εἶχε μεταφέρει τὴν κατοικία της. Ἡταν πάρα πολὺ: τερ-
ποιητικὴ μαζύ του. Ξαφνικά δύμως, ἔνοισα τὰ δόντια της νά
καρφωνῶται στὸ λαικό του κι' αἰσθάνθηκε δὴτι τοῦ ρουφοῦσε
τὸ αἷμα του. Μᾶ δὲν ἔχασε τὴν ψυχαριά του "Αρχιος νά πα-
λεύῃ μαζύ της καὶ νά προσπαθῇ νά γλυτώσῃ δὴτιν. Μᾶ ἡ
Σρέντερ εἴλη ἀποχήσει μιὰ ὑπερωφασικὴ δύναμι. Καὶ θὰ τὸν
σκότωνε, ἀν̄ μιὰ στιγμὴ δὲν εὑρίσκει ἐκεῖνος τὴν εὔκαιρια νά τὴν
πάσχει ἀπὸ τὸ λαϊκό καὶ νὰ τὴν στραγγαλίσῃ.

Οι άστυνομικοί στην άρχη δέν πεπεφαντά λόγια τους. Μιά έρευνα δημοσία στο σπίτι της φρούριαν Σέρντερ, τούς έκανε να παραδεχθούν ότι δεν νέος είχε δική. «Εθαμών λοιπόν την τρελλή κατάσκοπο στό υπόγειο του πύργου, μετέφεραν τα πάτωματα των όπωντων νέων στη Δρέδοντ και προσπάθησαν νά κρατήσουν μυστική αὐτή την διατριχιαστική ύπόθεση. Μά μετά λίγα χρόνια, τό τραγικό τέλος της Μί. τοι Σέρντερ ήγινε γνωστό και δό παλήδη σπίτι της θεωρείται σήμερα ότι δύοντας τούς Γερμανούς καταραμένοι. Κανείς ώστόσου δὲν μπορεί νω καταλάβει πώς αυτή η τόσο καλή κι' ήσυχη Γερμανίδα, που είχε δείξει τόσο ήρωισμό στα χρόνια του πολέμου, κατάπιε τέλος μιά τρελλή έγκλωματιά. Η ιστορία της Ξ. 56» ήταν μιά άπο τις πολύ σημειώσεις και τις πιο διατριχιαστικές πολύθεσιες, που άποκριθαν σήμερα στη δικαιοσύνη μετά τότε τρομαχικό έφιπάλτη του πολέμου. Οι διάφοροι λοιπόν περιηγήσαν δέν παράλειπον, όταν πράγματα στη Γερμανία, νά ψυχοκεφόθυν αύτών των καταραμένων πύργου της και νά γράφουν λίγες λέξεις στο ταξειδιωτικό καρνέ τους, «Εγγίνε κι' αύτό, όπως άναφέραμε, ξένα άπο τ' άξιοθέατα μέρη, που διασκεδάζουν τούς ένους ταξειδιώτες. Αύτό βέβαια δέν μπορώντες νά τό φαντασθή σύτε διάφρις Σέρντερ, ούτε ή κάρο του, όταν πολεμούσαν γιά την έπικράτηση της γερμανικής αύτοκρατορίας!»

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΤΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΡΩΜΟΥ ΦΙΛΥΡΑ

EKEINH

Ἐκείνη πού ζητοῦσε κι' Ἐκείνη πού προσμένει,
κινούμενο στά πλήθ τό μαγικό ραθί,
νά την ἀγγίξῃ τέλος γιά νά μήν είνε ξένη,
ἐσύ 'σαι η μαγεμένη, δόπού την ἔχει βρῆ.

Στό λαξευτό σου χέρι, τήν κεφαλή νά γύρω,
νά νοιώσως την πνοή σου στά χείλη σου σκρυψή,
στών καστανών μαλιών σου σάνθα μεθώ τό μύρο,
νά λησμονώ τη Μοίρα και τήν καταστροφή.

Στὸ γλυκὸ στίχο μέσα νὰ Βάλω καὶ νὰ κλείσω τὰ τρέμαλα τοῦ ὄνειρου καὶ τοῦ παραβολιοῦ, τὰ μάτια μπρὸς ὅ ἔσεντα μακάριος νὰ σφαλίσω κι' ἐπάνω των ἄς πέσῃ κι' ἡ νύχτα τοῦ χαμοῦ.

Γιατ' είσαι στούς ἀγώνες τοῦ πένταθλου ἡ μυρσίνη τὸ τρόπαιο, ἡ κατάρα μαζὸν μὲ τὴν εὐχή, ὁ Ερίαμδες, ἡ κορώνη, ἡ σφραγίδα, τὸ καμίνι, ποθά καὶ ἐθάλωσις στὴν ὄλυρο του ἡ ψυχή.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

‘Αγάπεις, που μεστώνετε τὴν ἀκληρη̄ ζωὴν μου,
δύσταξ σὸν τριαντάφυλλο, καὶ δύσταξ σὺν κοράλλῳ.
Ἐδῶ ή καρδοῦλα ἡ καστανή, ἐκεῖ η μελαχρινὴ μου,
κι’ ἑκείνη ποὺ μὲ φίλευσε δροσάτη πορτοκάλια,
Σ ώπια, καρδιά. Διαβάνουνε σὰν κύκνου μέσ’ στις
(μπόρες
καὶ χύνουνε στὸ διάβα τους μιᾶς διοίης τὸ μέρο. ·
ἀπόψε μῆ διαβάνετε υπρόστα μου, δὲ λευκοφόρες,
ἀπόψε στὶς μανούλας μου τὴν ἔγκαλτη θά γύρω.

POAA

Στὸ περιθόλιο σῆμερα δὲν ἡπιαν φῶς τὰ ρόδα· ἀπ' τὴν αὐγὴν ἡ καταχεία ἀπλώθηκαν στοὺς δρόμους, κι' ἐπιλέσαν τὸ κάθε τι φεγγύδολο ποὺ εύωδα, κι' ἡ μέρα εἶχε τῆς νυχτὸς τὰ μηριά καὶ τοὺς τρόμους. Κι' ὑψάνουν διά πρὸς τὸ φῶς μιὰ δέσην μήγια, ἐνδὸν φυσάει διάλιαφρα τὸ βραδυνὸν στέρακу, κι' διὰ τὰ ρόδα τὴν βραγγίαν καύουν λιτανεῖς: «Ἄριστος τὸ φῶς θριαμβικὸ κι' οὔτ' ἔντα συνεψάκτω».

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Χάι, χάι!... καὶ οὐλάγετε τὰ γαλάρια του
ὅ μορφος βασκός μέσον του λειψανίου.
Χάι, χάι!... μὲ την ἀγκύλισσα τά προβόθιαγε
κάθι πουνρύ καὶ κάθε βράδυ—βράδυ,
Χάι, χάι!... τά λάγια με τ' ἀσημοκούδουνα
μά ἔπτες, ἔχτες τι θρῆσις μόνη στά δάσους;
Ἐνας παπᾶς μπροσταὶ καὶ πίσω ἔσθρωντε
μιὰ φτωχικὴ καὶ ὅστροντυένη κάσσα!
Κι' ἄργα, δίχως φαμίλιος τὴν ἀπεξάσανε
στὸ ἐρμοκάλισσο, ἀπάν στὰ κορφοθούνια·
κι' Ἐμρά βελαζάκι θιλεράση τὰ πόδιστα,
καὶ θιλεράση ματιάσαν τὰ κουδιλιώτα,

ESTRATO

Ποδοβολή ἀπό μακριά 'γροικιέται,
κι' ὃ σάλπιγνες λασθανεῖ στὸν δέρα,
κι' ὁ ἀντίλοχος σαν γίγαντας πετύεται
ἀνάερος καὶ καθάριος στὸν αἰθέρα :
«δ στράτος · δ στράτου» ἀπολογεύεται
καθε φωνή, καὶ κόθε μιά μπέρα
τρέμει, δακρυζεῖ συτίασται καὶ στέκει
αὖν νόο ποσιμένη κάποιο ἀσποτελέκι.

Η ΑΔΔΕΣ

"Ολες ἔφύγαν ἡ διμορφες σε χώρα μακρινή,
σεις σε μιά γλυκειά στην οπη τις ἔτασα δικές μου,
ἡ κάπου έφαντο ἐκρύψτηκαν, τις πήραν οι ούρανοι,
κι' ἔμειναν μόνες ἡ καλές καὶ η συμπαθητικές μου.
Λίγο χλωμές, λίγο μικρές ἡ λίγο πιὸ μεγαλές,
κινητές κινητές κι' αὐτές μαζί ὅπας ἡ ὄλλες,
συνθισμένες ἔμειναν, μάς ἔκεινες ποῦ μοφ γυαν,
μοῦ γνέφαν πόντα στ' ζενερό, πλατειά σγκαλιά μ' ανοι
γαν.